



ZBORNİK

**GORENJA VAS
PRI RIBNICI
NA DOLENJSKEM V
NARODNOOSVOBODILNEM
BOJU
1941-1945**

ZBORNİK

**GORENJA VAS
PRI RIBNICI
NA DOLENJSKEM V
NARODNOOSVOBODILNEM
BOJU
1941-1945**

Po mnenju Republiškega komiteja za kulturo SRS št. 4210-295/78 je publikacija
»GORENJA VAS PRI RIBNICI NA DOLENJSKEM V NARODNOOSVOBODILNEM
BOJU 1941—1945« oproščena temeljnega davka od prometa proizvodov.
(Uradni list SFRJ, št. 33-316/72 in Uradni list SRS, št. 7/72).

Osvobodilno gibanje v Gorenji vasi je bilo od začetka okupacije dalje najtesneje povezano z Ribnico. Aktivisti so med seboj vseskozi sodelovali, glavne politične in organizacijske pobude pa so prihajale iz Ribnice. Gorenja vas pa je bila zaradi svoje posebnosti tudi samostojno organizirana. Poleti 1941 je že imela svoj odbor Osvobodilne fronte, ki je bil zanesljivo eden prvih vaških odborov v Ribniški dolini.

Danes je nekdanja Gorenja vas del Ribnice. Zato je zgodovina Gorenje vasi tudi del zgodovine Ribnice. Ob spomeniku padlim borcem NOV iz Gorenje vasi na gozdni jasi ob vznožju Male gore slavimo spomin na žrtve, ki jih je Ribnica dala v osvobodilnem boju proti fašizmu in nacizmu. Spomenik padlim v gorenjevaški hosti naj bo zato tudi ribniški spomenik.

Ves čas vojne je bila Gorenja vas med najbolj zavednimi vasmi. Iz nje je bilo sorazmerno največ partizanov, največ aktivistov osvobodilnega gibanja in najmanj dezertarjev. Med veliko italijansko ofenzivo ni zapustil partizanskih vrst noben borec iz Gorenje vasi, da bi se v razmerah, ki za slovensko partizansko vojsko in za politične delavce na ožjem in širšem območju niso bile lahke, predal okupatorjem. Vsi so, kljub ogromnim težavam, vztrajali do konca, res pa je tudi, da so vsi dobivali od domačih hiš in od domače vasi v celoti neprestano podporo.

Ko so bile v juliju 1941 prve obširnejše aretacije v Ribnici, se jim Gorenja vas ni izognila. Od tedaj dalje je mržnja do okupatorja neprestano rasla, vzporedno pa se je stopnjeval tudi oboroženi odpor. Vaščani so redno prebirali »Slovenskega poročevalca« in drugo literaturo, ki jo je tedaj izdajalo vodstvo NOB na Slovenskem; zbirali za partizane, širili osvobodilno gibanje tudi po sosednjih vaseh, predvsem na Breg in Dolenje Laze.

Gibanje je prvič preraslo v množičnejši odpor v juniju in juliju 1942, ko je iz vasi odšlo v partizane deset borcev, nekateri pa so se pred italijanskimi okupatorskimi vojaškimi in policijskimi oblastmi skrivali, hodili prenočevat v Malo goro in se tako izogibali aretacijam in internaciji. Toda okupatorju je kljub temu uspelo odpeljati v koncentracijska tabo-

rišča in zapore znatno število zavednih, narodnoosvobodilnemu gibanju predanih vaščanov.

Po veliki italijanski ofenzivi, v zgodovini NOB na Slovenskem imenovani kot »roška ofenziva«, se je okupatorjev teror še stopnjeval. Tedaj so Italijani obdali Ribnico z bunkerji in žičnimi ovirami. Zveze z njo so bile zaradi tega izredno težke in tvegane. Toda pri tem so okupatorji naredili za sebe usodno napako, saj so bodečo žico postavili tako, da so Gorenjo vas ločili od Ribnice in jo pustili izven nje. Tedaj je Gorenja vas v organizacijsko-tehničnem pomenu prevzela nase vrsto odgovornih nalog, ki jih je poprej opravljala Ribnica sama. Prenašanje pisem, sporočil, vzpostavljanje vsakovrstnih zvez, brez katerih si uspešnega razvoja narodnoosvobodilnega gibanja na tem območju ni bilo mogoče niti zamisliti — vse to so za vso dolino začeli opravljati aktivisti iz Gorenje vasi. Ti so bili povezani z višjimi odbori OF in KPS. Skozi vas so vodili ilegalni prehodi iz Velike v Malo goro pa tudi številni obveščevalni podatki iz Ribnice so šli na višje forume Osvobodilne fronte in Komunistične partije kot voditeljice vstaje, preko Gorenje vasi.

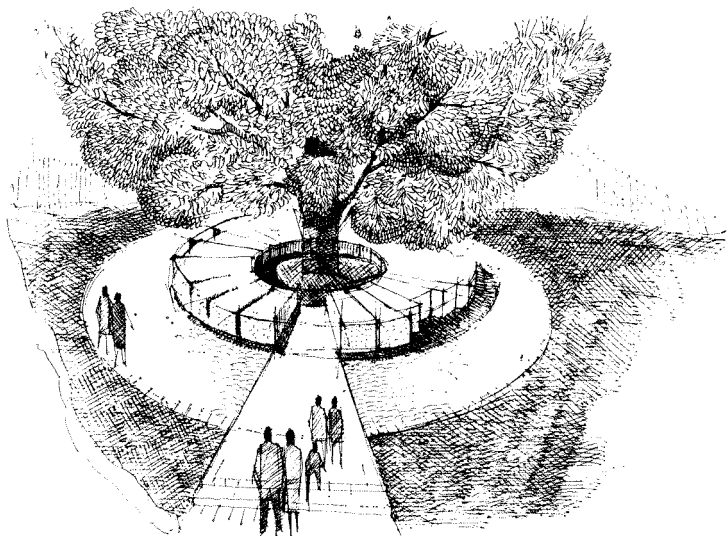
Toda kljub žici in bunkerjem, ki so jih bili zgradili italijanski okupatorji, Ribnica od zaledja ni bila nikoli izolirana. Gorenjevaški partizani in politični aktivisti so poleti 1943 uspeli celo to, da so se pri Velikih njivah, blizu Marinarjevega oziroma Kozinovega kozolca, ponoči večkrat izpod žice med dvema bunkerjema pretihotapili v Ribnico, opravili tamkaj zaupane jim naloge in se po isti poti vračali nazaj.

Drugič je Gorenjo vas zajel splošni upor ob kapitulaciji Italije v septembru 1943. Vse, kar je bilo sposobno za orožje, je vstopilo v narodnoosvobodilno vojsko. Več desetih mož, fantov in deklet se je pridružilo brigadam, odredom, komitejem, komisijam in drugim narodnoosvobodilnemu boju potrebnim ustanovam. V vasi sami pa so tudi poslej, tako kot med italijansko okupacijo, delovali vsi tedaj običajni odbori oziroma aktivni političnih množičnih organizacij odraslih, žena in mladine, njihova aktivnost pa ni prenehala niti po siloviti ofenzivi novega nemškega okupatorja. Še več: delo za zmago nad sovražnikom se je nadaljevalo tudi po mesecu marcu 1944, ko so v Ribnici Nemci in domobranci utrdili močno postojanko in je Gorenja vas vzdrževala z Ribnico zveze tako, kot leta poprej.

Gorenja vas je dala v letih narodnoosvobodilnega boja devetintrideset partizanskih borcev, šestnajst med njimi pa je v tem boju darovalo za zmago in svobodo tudi svoja mlada življenja. In prav njim postavljata danes nekdanja Gorenja vas in z njo vsa širša in ožja ribniška družbena skupnost neminljivi spomenik hvaležnosti in spoštovanja.

PADLI BORCI NARODNOOSVOBODILNE VOJNE IZ GORENJE VASI PRI RIBNICI 1941—1945

ILC IVAN-ŠPAN	1913—1942
ILC STANE-KRIŠTOF	1920—1944
ILC ANA-ŽARA	1925—1945
ILC IVAN	1919—1944
KLUN IGNAC-NACE	1922—1944
KLUN JANEZ	1927—1945
KLUN KAROL-MARKO	1926—1944
KORDIŠ ANDREJ	1922—1942
KULHAVY FRANTIŠEK	1895—1944
LOVŠIN FRANCE-JURE	1909—1945
MALEŠIČ FILIP-METOD	1927—1945
MALEŽIČ FRANCE	1924—1943
NOSAN JANEZ	1909—1944
PETEK STANE	1913—1943
PUCELJ STANKO	1925—1944
SCHWEIGER PAVEL	1923—1943

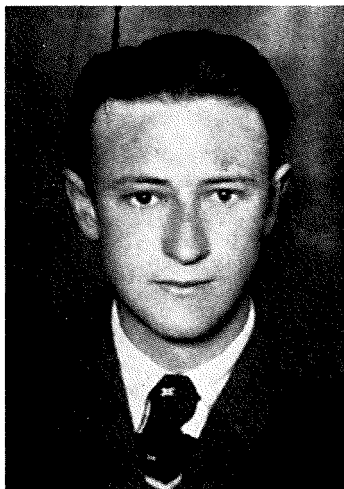


Dipl. ing. arch. Milan Mihelič: Osnutek za spomenik padlim
partizanom iz Gorenje vasi

*Naša radost, bolečina,
vera, strah, obup, odločnost,
naša borba za bodočnost,
nade, v mraku nam prižgane,
sanje, v prsih pokopane —
vse nekoč bo zgodovina:
Blažen, komur ni se bati,
da ga kdaj bo sram jo brati.*

O. ŽUPANČIČ

IVAN ILC-ŠPAN



Rodil se je leta 1913 v Gorenji vasi. Po končani osnovni šoli je delal pri očetu na kmetiji. Oče je bil polzemljak in je veljal za naprednjaka. Že kot fant je bil več let v Ameriki in tamkaj zaslužil toliko, da je izvlekel hišo iz dolga. Med bivanjem na tujem se je navzel naprednih nazorov, vse to pa je pozneje prenašal tudi na svoje otroke. Pri Županovih sredi vasi se je še zlasti v zimskih mesecih veliko bralo.

Tudi Ivan je bil med tistimi fanti, ki so si redno izposojali knjige v knjižnicah, vsak teden pa je prav tako redno obiskoval tudi filmske predstave.

Poleg dela na kmetiji si je priložnostno služil kruh tudi na žagah, pri gradnji vojašnic in drugod. Nekaj časa je poizkušal s suho robo v Banatu, kar pa je kmalu opustil.

Vsa Županova družina je bila že od začetka italijanske okupacije na strani odpora, posebej še od spomladi leta 1942, ko je partizanstvo doživljalo tudi v ribniški dolini svoj veliki razmah. Ivan je bil povezan v OF s starejšimi fanti v vasi. Redno je bral Slovenskega Poro-

čevalca. Poleti 1942. je skupaj z drugimi fanti iz vasi hodil na sestanke v Malo goro in se tamkaj srečeval s partizani iz 4. čete 1. bataljona Zapadnodolenjskega odreda.

5. julija 1942 je odšel skupaj z mlajšim bratom Stanetom v partizane prav v omenjeno četo, ki ji je tedaj poveljeval Ivan Kovačič-Efenka. Že v prvih dneh svoje partizansčine se je Ivan Ilc udeležil napada na Žužemberk, ki so ga partizani zavzeli. Koš dober poznavalec Male gore je bil vodič partizanskih patrolj in napadov na železniško progo.

V veliki italijanski ofenzivi sta skupaj s soborcem Francetom Lovšinom-Burčevim iz Gorenje vasi spretno vodila partizansko skupino iz Male v Veliko goro, čeprav je bila Mala gora polna do zob oboroženih italijanskih vojakov. Med ofenzivo, ko je bilo partizanom težko priti do hrane, je Ivan Ilc uplenil nekajkrat tudi srno ali zajca, da bi partizanski borci ne trpeli prehude lakote. Razbite skupine partizanov in nekatere posameznike je v italijanski ofenzivi po ukazu Glavnega poveljstva slovenskih partizanskih čet povezal v Manevrski bataljon prvi komandir Ribniške čete Filip Tekavec-Gašper, ki je Ivana Ilca kot dobrega poznavalca terena obdržal pri štabu bataljona. Po preboju iz Male gore se je bataljon zadrževal ob vznožju Velike gore nad Blatami. 15. septembra 1942 sta šla partizana Ivan Ilc in njegov sovaščan France Marolt po vo-do v Obrh. Naletela sta na patroljo belogardistov iz postojanke MVAC v Dolenji vasi, ki so nanju streljali, pri čemer je Ilc padel, Maroltu pa je uspelo doseči Veliko goro.

Po razpadu Italije v septembru 1943 so Ivana Ilca prekopali in ga položili v družinski grob v Hrvači. Bil je prvi partizan iz Gorenje vasi, ki je izgubil življenje med NOB.

Županova družina je dala med narodnoosvobodilnim bo-

jem največ žrtev. Kar trije njeni člani — Ivan, Stane in Ana — se niso vrnili, medtem ko so bili mati, oče in sestra neprestano preganjani od okupatorjev in njihovih domačih pomagačev.

STANE ILC-KRIŠTOF



Rodil se je 1. maja 1920 v Gorenji vasi. Po osnovni šoli je končal še dva razreda meščanske šole.

Že v zgodnji mladosti je odšel zdoma. Najprej je delal v trgovini pri Pirčevih v Žužemberku. Za to delo ga je bil priporočil Herman Kmet, nadučitelj ribniške ljudske šole.

Po vrnitvi iz Žužemberka je delal z bratom Ivanom ter s sestrama Marijo in Anico na Županovi domačiji, vmes pa hodil z bratrancem iz Slatnika — od tam je bila doma njegova mati Uršula — v Podravino in drugam na Hrvaško prodajat suho robo. Nekaj let pred drugo svetovno vojno je priložnostno delal v Ribnici pri tedanjih lesno-industrijskih podjetjih, daljše obdobje pa pri gradnji vojašnic.

Po razsulu kraljevine Jugoslavije in po italijanski okupa-

ciji se je Stane Ilc zaposlil pri železnici v Ribnici. Najprej je bil delavec — krampar, kmalu pa ga je nadzornik proge vzel k sebi, saj je hitro spoznal fantove sposobnosti.

Že leta 1941 se je Stane povezal z mladinsko skupino iz Gorenje vasi, ki je delovala po navodilih voditeljev odpora na ribniškem območju. V tej skupini so bili poleg njega še France Malešič, France Marolt in Ignac Klun. Naloge, ki so jih člani skupine opravljali, so bile različne: zbirali so orožje, strelivo, prenašali partizanski tisk, opravljali kurirske zveze s partizanskimi enotami v Mali gori itd.

5. julija 1942 so Italijani uprizorili v Ribnici in Gorenji vasi pravo hajko z namenom, da bi prijel čimveč moških in jih odpeljali v internacijo. To so storili zato, ker je zmeraj več fantov odhajalo v partizane.

Stane Ilc in njegov brat Ivan sta vstopila v 4. četo I. bataljona Zapadnodolenjskega odreda. Ta je taboril pod Črnim vrhom. Komandir čete je bil Ivan Kovačič-Efenka, pozneje komandant 14. divizije in narodni heroj. Z Efenkovo četo so imeli fantje iz Gorenje vasi že poprej dobre zveze.

Takoj po prihodu v partizane je večina borcev te čete odšla skupaj z drugimi partizanskimi enotami napadat Žužemberk. In prav v Žužemberku sta Županova fanta Stane in Ivan doživela tudi ognjeni krst.

V biografiji Stanetovega brata Ivana smo zapisali, da je bil med veliko italijansko ofenzivo iz manjših skupin ustanovljen Manevrski bataljon. Vanj se je vključila večina fantov iz Gorenje vasi, med njimi tudi Stane Ilc. Pozneje so njega in še nekatere druge partizane iz Gorenje vasi premestili v Notranjski odred, v četo, ki ji je poveljeval Franc Mavser-Ronko in ki je taborila v Veliki gori pod Ojstrim vrhom.

V drugi polovici decembra 1942 so Staneta in še nekatere druge njegove tovariše določili

za politično delo v novo organiziranem ribniškem okrožju OF. Najprej je deloval v ribniškem rajonu, potem pa v rajonu Loški potok. Pred razpadom Italije so Staneta Ilca imenovali za člana Okrožnega odbora OF in Okrožnega komiteja KPS Ribnica.

Ob združitvi kočevskega in ribniškega okrožja v eno samo okrožje — bilo je v oktobru 1943 — je Stane odšel za člana Okrajnega odbora OF in Okrajnega komiteja KPS za Velike Lašče. Na delu z mladino je tamkaj pokazal izreden smisel. Ljudje iz vasi in zaselkov okrog Mokerca, Mačkovca okolice Roba in Turjaka so imeli Staneta Ilca zelo radi. Nikoli mu ni bilo žal časa, če je bilo treba ljudi navduševati za tako ali drugačno delo. Znal jih je razumeti, prepričati, navdušiti.

Kmalu po novem letu 1944 je CK KPS poslal Staneta Ilca in še nekatere druge politične aktiviste na Štajersko. Tam je postal sekretar Okrožnega odbora OF in Okrožnega komiteja KPS za šaleško-mislinsko okrožje.

Na Štajerskem se še danes živo spominjajo tovariša Staneta Ilca, ki »je bil doma iz Ribnice na Dolenjskem«. Dr. Milan Ževart je v zajetni monografiji z naslovom »NARODNOOSVOBODILNI BOJ V ŠALEŠKI DO-

LIINI«, ki je izšla lani pri Partizanski knjigi v Ljubljani, zapisal:

»Sredi aprila 1944 je bil poslan v šaleško-mislinsko okrožje Stane Ilc-Krištof, ki je bil sekretar Okrožnega komiteja KPS in od 8. maja 1944 tudi sekretar Okrožnega odbora OF, do 15. julija 1944, ko je padel v Lokovici pri Šoštanju... Novi sekretar Stane Ilc-Krištof je uspešno vodil politično delo v šaleško-mislinskem okrožju. Kmalu po svojem prihodu je začel pripravljati zbor aktivistov iz vsega okrožja. Zbor je bil 23. aprila 1944 pri sv. Heleni na Graški gori. Zbranih je bilo okoli petdeset aktivistov in partizanov... Zastopane so bile tudi mladinke in žene. Prisotni so bili člani šaleško-mislinske skupine VOS.«

Stanetov prijatelj in soborec France Malešič-Štefan si je s Krištofom dopisoval, kolikor so le dopuščale zveze preko Save. Stanetova pisma je prevevalo zadovoljstvo nad tem, ker je tudi na Štajerskem našel prijetne sodelavce. Pisal je, da imajo lepe uspehe pri političnem delu in da bi rad tudi po vojni ostal v tistih krajih — tako da se mu prirasli k srcu!

Nekega dne — v predzadnjem letu vojne — je tudi Stanetov rojstni kraj doseglo sporočilo o Krištofovi tragični smrti:

Okrožni odbor OF.
Pohorje.
Beložnja, 26.9.44.

Tovariš sekretar Štefan!

Sprejeli smo Tvoj dopis od 21.8.44. v katerem vprašal si, če je resnično padel Tov. Ilc Stane - Krištof, sekretar Šal. misl. okrožja. Na žalost Ti moramo odgovoriti sledeče. Julija meseca je bil v šaleški dolini xx v okraju Lbkavica pri Šoštanju. Ravno tiste dni je bila tam hajka. Na soboto 15. julija ob 8.50 uri zvečer so bili obkoljeni v gozdu, ne da bi vedeli zato. Tovariš Krištof je dobil cel rafal v hrbet. Ki bil takoj mrtev. Vprašali so ga še od kot je doma, nato so ga švabi ustrelili. Zakopan je v gozdu nedaleč kjer je padel. Irekopali ga nismo, ker ni bilo še mogoče.

V štirih mesecih sta padla dva dobra tovariša, sekretarja našega okrožja. Njihova smrt nas ni omajala, temveč nas je še utrdila v delu zanarodno osvoboditev. Tovariš Krištof nam bo ostal ne samo aktivistom, temveč vsakemu, ki ga je poznal v lepem spominu. Njegovim domašim, kakor tudi Tebi izražamo naše sožalje.

Tovariške pozdrave
S.P.-----S.N.

P.s. Pisma koliko smo sprejeli pošiljamo.

Badori

Janica

ANA ILC-ŽARA



Rodila se je leta 1925 v Gorenji vasi kot četrti otrok Janeza in Uršule Ilc. Končala je osnovno šolo v Ribnici.

Poleti 1942 sta odšla oba Županova fanta, Ivan in Stane, v partizane. S starejšo sestro, očetom in materjo je Ana ostala tako za vsa dela na kmetiji.

Vse do kapitulacije Italije je bila Županova družina kar najtesneje povezana s sinom in bratom Stanetom in drugimi partizani iz Gorenje vasi. Ivan je padel že v septembru 1942. Tudi Ana je prihajala na sestanke mladink in mladincev v Malo goru, ki so jih sklicevali rojaki — ilegalci. Med drugim je zbirala tudi podatke o političnem razpoloženju sovražne vojske v ribniški postojanki.

Članica SKOJ je postala še pred kapitulacijo Italije, v obdobju neposredno po njej, ko je bila tudi Ribniška dolina del širokega osvobojenega ozemlja, je bila Ana Ilc med najbolj aktivnimi pri vključevanju mladine v narodnoosvobodilno gibanje, na partizanski mitingih itd.

Po nemški ofenzivi v novembru 1943 je Ana odšla z nekaterimi drugimi mladinskimi aktivisti in skojevci v ilegalo. Pri-

družila se je političnemu aktivu rajona, oziroma okraja Ribnica. Sekretar Okrajnega odbora OF in Okrajnega komiteja KPS je bil tedaj Štefan Trobiš-Aleš, ki je tudi z Ano najtesneje sodeloval.

Vse do današnjih dni se je ohranilo Anino pismo bratu Stanetu, sekretarju Šaleško-mislinjskega okrožja. 1. junija 1944 se je v njem takole spominjala dogodkov iz leta poprej:

»Veš, jutri bo leto kar me je prišel belogardist Škulj aretirati. Ne bom pozabila tistega dne, ko sta me hotela z grožnjami pri zaslišanju »Bradica« (Karel Puhan-Perun, komandant MVAC v Brežah — op. ur.) in Škulj prisiliti, da bi bila izdajalka. Ako ne bi bila zavedna, bi lahko omahnila. Imam se zahvaliti Tebi in vsem vaškim tovarišem, da ste me tako vzgajili.«

Iz pisma z dne 27. VI. 1944, naslovljenega prav tako na brata Staneta, izvemo o Ani tudi tole:

»... Jaz sem še vedno na rajonu, ne delam pa več po mladinski liniji. Sedaj sem članica Narodne zaščite. Odgovarjam za obveščevalni odsek.«

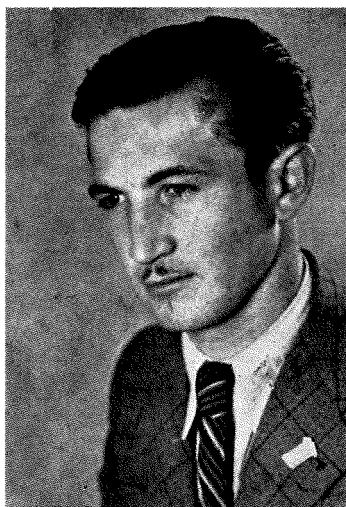
Še eno pismo je odšlo na Štajersko z namenom, da bi ga tamkaj sprejel Stane Ilc-Krištof. 12. VIII. 1944 mu ga je pisala, ne vedé, da je Stane mesec dni poprej padel, njegova sestra Marija in v njem poročala o zlovešči Anini usodi:

»Najprvo mojega pisanja Te iz srca pustim pozdravit. Menda si že zvedel žalostno vest, da so Anico ujeli. Prišla je, kakor po navadi, vsakih 14 dni domov po perilo in hrano. Ob njih ponoči je prišla vsa utrujena, drugi dan ob dvanajstih so jo že imeli. Našli so jo skrito pod podom pod kaščo. Bil je pretresljiv prizor. Ne morem Ti popisati našega obupa in žalosti. Ana pa je ostala trda, jeklena, niti ene solze nismo videli v njenem očesu; tudi mnoge dokumente so dobili pri njej, toda glavnega ne. Domobranci so jo

suvali, tepena je bila z jermenom trikrat, a ostala je trdna, zvesta načelom... „Tudi če me ubiješ, ne povem!“ je zabrusila domobrancu. Po štirih dneh so jo s kolono odpeljali v Nemčijo, mislim da najbrž v Šlezijo, so tudi Zgončeve tam...«

Ana Ilc-Žara je bila mesec dni pred osvoboditvijo še v zloglasnem taborišču smrti Bergen-Belsen, ki pa so ga nacisti pred prodirajočo fronto zaveznikov nemudoma evakuirali. Postala je žrtev bombnega napada ali pa so jo neposredno po njem ustrelili esesovci, kot številne druge jetnice, ki so se razbežale in hotele rešiti.

IVAN ILC



Rodil se je 1. januarja 1919 v Gorenji vasi. Med obiskovanjem osnovne šole in še po njej je živel in delal krajše obdobje doma pri Nežnih, potem pa se je v Ribnici pri mojstru Čihalu, ki je bil Čeh, izučil za popravila strojev za izdelovanje nožev.

Ivanovi vrstniki vedo povedati, da je bil med drugim tudi dober telovadec in godbenik. Ko se je v obdobju med obema vojnama začelo tudi na podeže-

lju širiti smučanje, je Ivan pokazal izredno vnemo za to zvrst športa in se uvrstil na enem prvih tekmovanj za mladince med zmagovalce.

Po Čihalovi smrti je ribniški tekstilni obrat prenehal delati. Ivan si je zato našel zaposlitev na pošti v Ribnici in delal pri napeljavi ter vzdrževanju telefonskih in telegrafskih naprav. Na tem mestu je ostal tudi potem, ko so prišli Italijani in v Ribnici utrdili močno postojanko.

Po italijanski ofenzivi v poletju in jeseni leta 1942 so se razmere tudi v ribniški dolini zelo spremenile. Okupator se je znašal nad pristaši narodnoosvobodilnega gibanja, jih zapiral, interniral in nadziral. Vodstvo odbora OF in komiteja KPS za ribniško okrožje je moralo politično delovanje za nekaj časa prilagoditi strogo ilegalnim metodam po načelu zaupnikov. Med njimi je bil tudi Ivan Ilc. Kot telefonist je imel od okupatorskih oblasti dovolilnico za vzdrževanje telefonskih in telegrafskih naprav na širšem območju ribniške doline. Na tem položaju je bil najtesneje povezan z ribniškim okrožnim vodstvom OF in delal po njegovih navodilih vse do kapitulacije Italije. Po tem dogodku je bil kož zaupen aktivist, zaslužen za razvoj narodnoosvobodilnega gibanja v obdobju poprej, imenovan za sekretarja Rajonskega odbora OF Videm—Dobrépolje, ki je deloval v sestavu tedanjega ribniškega okrožja.

Po nemški ofenzivi v pozni jeseni 1943 so Ivana Ilca dodelili štabu 18. divizije NOVJ kot vodjo za zveze. Na tem mestu je ostal vse do svoje smrti. 13. julija 1944 je padel v gozdu pod vasjo Gradnec blizu Žužemberka ob napadu udarnega bataljona Nemcev in domobrancev iz Stične. Tovariš Franjo Kraj iz Šolske ulice v Ribnici, ki je bil pomočnik vodje za zveze pri štabu 18. divizije, se spominja, da je Ivana zadela sovražna mina in da je bil takoj mrtev. Nje-

govi soborci so ga pokopali na pokopališču v Žužemberku, kjer počiva še danes.

V monografijah o Gubčevi in Cankarjevi brigadi — njen avtor je general Lado Ambrožič-Novljan — in ki obravnavata boj slovenskih partizanov v Jelenovem žlebu 26. marca 1943, je zapisano, da je dal vzdrževalec telefonskih in telegrafskih naprav iz zamrežene Ribnice (Ivan Ilc — op. ur.) obveščevalcema Francetu Malešiču-Kostji in Francetu Maroltu-Danetu, obema iz Gorenje vasi, izjemno dragocene podatke o moči in namerah okupatorja, kar je imelo izreden pomen pri odločitvah poveljstva partizanskih brigad in za zmagovit konec boja s sovražnim bataljonom iz divizije Macerata.

IGNAC KLUN-NACE



Rodil se je 31. julija 1922 kot prvi sin Ignaca Kluna in matere Marije, roj. Prelesnik. Po končani osnovni šoli v Ribnici na Dolenjskem se je zaposlil na tamkajšnji opekarni. Težko prisluženi dinar ob tedaj kaj slabih delovnih pogojih je zagotovo vplival tudi na Nacetovo delavsko zavest in svetovnonazorsko opredelitev.

Ko je stara jugoslovanska vojska položila orožje, se je tudi Ignac Klun s svojimi gorenjevaškimi vrstniki takoj ogrel za ideje Osvobodilne fronte slovenskega naroda, osvobodilnemu gibanju pa vse do kapitulacije Italije pomagal po svojih najboljših močeh. Delavcem na opekarni je posredoval — prek svojih gorenjevaških in ribniških voditeljev odpora — med drugim tudi ilegalno literaturo. Po požigu opekarni v nedeljo 5. julija 1942 je odšel v Kočevje ter tudi tamkaj navezal stike s partizani in aktivisti OF. Z njimi se je sestajal v Mali gori pri Kočevju; prinašal jim je hrano in druge potrebščine, ki so jih dajali zanje tudi drugi delavci iz Kočevja, predvsem domačini iz Gorenje vasi in Ribnice in ki so mu lahko zaupali. Ko so okupatorji v mesecu marcu 1943 zaprli vso Jaklovo družino, sta se aretaciji in obsodbi izognila samo brat Jože, ki je bil že leto dni v partizanih — in on!

Po kapitulaciji Italije se je Ignac Klun priključil enotam narodnoosvobodilne vojske. Mlajši brat France se spominja, da je bil poslednjič z njim tedaj, ko ga je preko Mlak spremljal do vasi Kot ob vznožju Velike gore. Pozneje se je Nace boril v sestavi XII. brigade; bil je »komandir II. čete težkega orožja«, kot je zapisano v dokumentu, ki ga nranijo njegovi svojci!

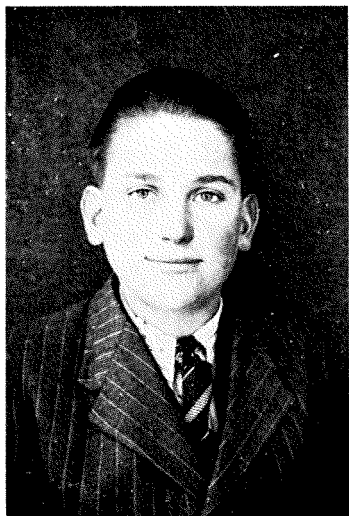
Z XII. brigado se je udeležil številnih bojev, ki jih je imela v sestavi XVIII. divizije med veliko nemško ofenzivo in po njej, vstevši tudi boja za Bosiljevo. V teh težkih preizkušnjah se je po izjavah njegovih bojnih tovarišev izkazal kot skromen, pogumen, odločen in discipliniran borec, za kar je bil že med narodnoosvobodilno vojno odlikovan z Redom za hrabrost.

V novembru 1944 so sovražniki napadli Belo krajino. V njej so se tedaj zadrževali vodstvo in številne druge ustanove našega narodnoosvobodilnega gibanja. Tudi XII. brigada se je znašla tedaj na položajih pri Urš-

nih selih in na Pribišju kjer so njeni borci preprečevali sovražniku vdor v osrčje osvobodjenega ozemlja. Po krvavem spopadu s sovražnikovo vojsko je bil komandir čete Ignac Klun težko ranjen. Z drugimi ranjenci so ga z volovsko vprego odpeljali v partizansko bolnišnico blizu Radatovičev, kjer je 16. novembra 1944 ugasnilo njegovo mlado življenje.

Po vojni so Nacetovo truplo izpod vzhodja Gorjancev prepeljali v domači kraj in ga v navzočnosti svojcev, prijateljev, znancev in njegovih soborcev pokopali v Hrvači.

JANEZ KLUN



Rodil se je 4. marca leta 1927. Tako kot številnim njegovim vrstnikom je tudi njemu potekala zgodnja mladost ob učenju in delu na domačiji.

Ob razsulu stare Jugoslavije v aprilu leta 1941 je Jaklov Janez iz dečka postal zrel mladenič; tudi on se je aktivno vključil v vsa dogajanja tistega časa. Neizmerna mržnja do okupatorjev — Italijanov, ki so bili tudi v Ribnici ustanovili močno postojanko in odhod starejšega brata v partizane sta bila dovolj

tehtna razloga, da se je tudi tretji Jaklov fant že v samem začetku pridružil narodnoosvobodilnemu gibanju. Janez Klun je pripadal skupini tistih predanih gorenjevaških in ribniških mladincev in skojevcev, ki so opravili že v prvih letih osvobodilne vojne proti fašizmu prenekatero odgovorno in tvegano nalogo. Prav zaradi sodelovanja s partizani, so okupatorske oblasti v marcu 1943 zaprle njega, njegovega očeta, mater ter Janezovega mlajšega brata France ta, kasneje pa so jih premestili v sodnijske zapore v Ljubljani. Tamkaj so vse štiri obsodili na zaporne kazni, njihovo imetje pa zaplenili »v korist italijanske države«, kot je razvidno iz spisa sodišča. Mladega Janeza in njegovega zdaj še živečega očeta Ignaca so fašisti iz Ljubljane odpeljali najprej v koprške zapore, kasneje pa v Trst, kjer so ju tudi ločili.

Ob kapitulaciji Italije v septembru 1943 se je Janez Klun — ne da bi nadaljeval pot proti domu — v bližini Trsta prostovoljno pridružil partizanski vojski. Sprva je bil borec II. bataljona Vojkove brigade. V februarju 1944 je prišel v Bazoviško brigado in se v njej srečal tudi z bratom Jožetom Klunom-Pavletom, ki je bil tedaj politični komisar te brigade. Janez je bil tega srečanja neznanjsko vesel in se živo zanimal za usodo drugih članov Jaklove družine.

Kmalu za tem so ga dodelili skupini obveščevalcev, ki so ji bili zaupali pomembne naloge pri zbiranju podatkov, potrebnih za vodenje vojaških operacij 30. divizije NOV proti sovražniku in v katere sestavu se je bojevala tudi Bazoviška brigada. Po izjavah nekdanjih njegovih soborcev je Janez Klun imel izreden smisel za organizacijo mreže zaupnikov med privrženci narodnoosvobodilnega gibanja ter tako na svojih pohodih spoznal veliko število ljudi na toliko let po fašizmu zaslužnjem ozemlju Primorske. Kot sposoben ob-

veščevalec je izdatno sodeloval tudi pri napadu Bazoviške brigade na Spodnjo Idrijo in Hote-drščico ter prejel za vzorno opravljene naloge tudi pohvalo štaba brigade.

Najtežje obdobje v vsej Janezovi partizansčini je bilo nedvomno tedaj, ko se je na Primorskem razbesnela poslednja velika sovražnikova ofenziva proti enotam IX. korpusa. V njej so se upirali sovražniku z orožjem v roki ne samo borci, temveč celotno prebivalstvo. V neneklem boju z Nemci in umikajočo se kvislinško drhaljo z jugoslovanskega ozemlja je Janez Klun 1. aprila 1945 v bitki pri Vojskem junaško padel. Pokopan je v skupnem grobu s šestdesetimi partizanskimi soborci na Ogalcah, ki so tako kot on darovali svoja življenja na pragu svobode.

KAROL KLUN-MARKO



Rodil se je 18. julija 1926 v družini gorenjevaškega kovača Karola Kluna. Po končani osnovni šoli je obiskoval meščansko šolo v Ribnici in že kot deček zelo rad prebiral leposlovne knjige.

Že poleti leta 1942 je Karol navezal stike s partizani. V Malo goro jim je nosil hrano, orožje in strelivo ter sploh hotel še pred začetkom velike italijanske ofenzive v poletju 1942 z bratom Jakobom, njegovim dvojčkom, ostati v gozdovih. Ker pa so borci menili, da sta fanta za trdo partizansko življenje še premlada, so ju poslali domov z nalogo, naj delata za osvobodilno gibanje na terenu.

Tudi Karol Klun je bil eden tistih pogumnih gorenjevaških mladinskih aktivistov in skojevcev, ki so se udeleževali sestankov z voditelji KPS, OF in ZSM ter SKOJ na ribniškem območju pri Seljanu, v Rajnem vrhu in pri Mivčji jami in sprejete naloge vestno in predano opravljal, zaradi česar so ga sovražniki dvakrat zaprli. Sodeloval je s tedanjim sekretarjem Okrožnega komiteja SKOJ Francetom Maroltom-Danetom, članom Okrožnega komiteja Jožetom Klunom Pavletom, kasneje pa tudi s članom Pokrajinskega komiteja SKOJ Pavletom Bojcem-Stjenko.

Ob kapitulaciji Italije je z drugimi gorenjevaškimi mladinci in skojevci sodeloval pri razorožitvi badoglijske vojske, zatem pa se docela posvetil političnemu delu. Postal je član Okrožnega komiteja SKOJ za ribniško okrožje. Neposredno po zlomu fašistične Italije je odšel tudi v Dobropolje in tamkaj aktivno deloval pri organiziranju mladine.

Leta 1944 je vodstvo osvobodilnega gibanja na Slovenskem poslalo nekaj najbolj predanih partijskih, skojevskih in mladinskih aktivistov preko Save tudi na Štajersko in Koroško. To pomembno poslanstvo je zaupalo tudi Karlu Klunu-Marku, ki je kmalu po prihodu na Koroško osvojil srca tamkajšnjih ljudi in si z mnogimi drugimi političnimi delavci in borci partizanskih enot prizadeval, da bi se plamen upora in odpora razvnel tudi med našimi koroškimi brati in da bi s skupnim

bojem uresničili idejo o združenju Sloveniji. Bil je član Oblastnega komiteja SKOJ za Koroško.

S hvaležnostjo se zatorej spominjajo Markovega dela tudi onkraj Karavank. Predsednik Zveze koroških partizanov Karel Prušnik-Gašper hrani na svojem domu v Čahorčah zbornik fotografij in biografij z naslovom »PARTIZANSKA GROBIŠČA, SPOMENIKI IN SPOMINSKE PLOŠČE NA AVSTRIJSKEM KOROŠKEM 1941—1945.« V njem je, poleg fotografije Markovega groba, zapisano tudi tole:

»Na pokopališču v Šmihelu pri Pliberku je grob partizana Karla Kluna-Marka. Marko je bil doma iz Gorenje vasi pri Ribnici, kjer se je rodil 18. 7.

1926. Padel je 25. 11. 1944 pri kmetu Bichelnu (posestnik Vinko Pečnik) v Rutah pri Bistrici nad Pliberkom. Tam je bil tudi začasno pokopan, dne 28. 10. 1947 pa prekopan na pokopališče v Šmihelu.

Karol Klun-Marko je bil član Okrožnega komiteja SKOJ za Ribnico na Dolenjskem, kjer so ga domačini poznali pod imenom Kovačev Korl. V začetku leta 1944 je prišel na Koroško, da bi pomagal v organiziranem boju; na Koroško se je prijavil prostovoljno, čeprav je vedel, kakšne težave nas čakajo.

Grob padlega partizana Marka je vzhodno od cerkve ter ga vedno krasi cvetje ljubezni in spoštovanja.«



Partizanska Kolona Fr. Šmihelu

ANDREJ KORDIŠ



Rodil se je 7. novembra 1922 v vasi Hrib v Loškem potoku in tamkaj končal tudi osnovno šolo.

Leta 1936 je prišel k obrtniku Ložarju v Gorenjo vas in se pri njem izučil za čevljarškega pomočnika. Družina Ložarjevih ga je sprejela za svojega, zlasti še po smrti njihovega najstarejšega sina Ivana. Ob večerih, ko je bil prost, je najraje bral.

V mesecu juniju 1942 je odšel med prvimi Gorenjevaščani v partizane. Pripadal je četi Krimskega odreda, ki je taborila v okolici Nove Štifte. Tamkaj je drugoval z Radom Jakinom in drugimi domačini, ki so se zadrževali v četi. Soborci so ga imeli zelo radi. Po italijanski ofenzivi je z drugimi ribniškimi partizani odšel v Notranjski odred — v Ronkovo in kasneje v Lesnikovo četo, ki je taborila v Veliki gori pod Ojstrim vrhom.

10. novembra 1942 sta odšli dve četi Notranjskega odreda na Velike Poljane, ker je prišlo obvestilo, da tamkaj pripravljajo ustanovitev posadke MVAC (Milizia volontaria anticomunista — Prostovoljna protikomunistična milica). Na pot je odšla tudi

Lesnikova četa. Andreju in še nekaterim drugim borcem so naročili, naj zastražijo hišo, v kateri sta komisar bataljona in pooblaščenec Izvršnega odbora Osvobodilne fronte Janez Stanovnik vaščanom pojasnjevala, kakšna nevarnost jim preti, če bodo na Poljanah dopustili ustanovitev MVAC. Toda našel se je izdajalec, ki je o tej partizanski politični akciji obvestil Italijane v postojanki v Ortneku in jih previdno pripeljal po ne-nadzorovani poti v vas. Stražarji so mislili, da jim gredo nasproti drugi partizani, ki so prav tako bili v vasi. Pod streli okupatorjev je Andrej Kordiš padel, razen njega pa je tedaj izgubil življenje tudi partizan Vinko Lovšin-Lazarski iz Kota. Po vojni so Andreja pokopali v skupno grobnico s še nekaterimi drugimi znanimi in neznanimi borci NOV v Ribnici.

FRANTO KULHAVY



Rodil se je leta 1895 v kraju Natnice na Češkem. V Jugoslavijo je dopotoval leta 1921. Ker je bil nadarjen glasbenik — znal je igrati na vrsto instrumentov — je dobil zaposlitev v jugoslovanski kraljevski vojski. Z

njenim 37. pehotnim polkom je prišel v letih pred drugo svetovno vojno kot kapelnik vojaške godbe v Ribnico ter se z ženo in sinom nastanil v Gorenji vasi.

Kakor mnoge druge zavedne prebivalce ribniške doline, so italijanski okupatorji tudi Františka Kulhavyja internirali v zlovesče taborišče na otoku Rabu. Po končani vojni je njegova žena, po rodu prav tako Čehinja, tedaj stanujoča v Gorenji vasi 61, preko Rdečega križa, oziroma njegovega informacijskega oddelka — vodila ga je tovarišica Levičnikova — poizvedovala o moževi usodi.

20. decembra 1945 je Marija Kulhavy prejela uradno obvestilo, ki ga je podpisal ravnatelj splošne bolnišnice in predsednik Okrožnega odbora Rdečega križa v Zadru, dr. Boris Šlajmer. Zapisal je, da je pokojni Franjo Kulhavy služil v štabu XIX. divizije NOV Jugoslavije kot godbenik, da je bil v januarju 1944 v bojih s sovražnikom težko ranjen in da je ranam podlegel v bolnišnici v Kninu 29. 1. 1944. Pokopan je na pokopališču na Kninskem polju.

Z vpisom njegovega priimka in imena na ploščo ob spomeniku padlim partizanom iz Gorenje vasi, se širša ribniška družbena skupnost s hvaležnostjo spominja tudi njegovega prispevka k zmagi našega narodnoosvobodilnega boja.

FRANCE LOVŠIN- JURE

Rodil se je 18. oktobra 1909 na Burčevi domačiji, ki je terjala zares pridne roke

Aprilski zlom leta 1941 mu je razgrnil ozadje sramotne vdaje, zato mu ni bila težka odločitev, da bo tudi on sodeloval v odporu, posebej še, ker se je iz meseca v mesec in iz dneva v dan stopnjevalo okupatorjevo nasilje



France Lovšin se je oborožen in opremljen v začetku julija 1942 v gozdovih Male gore, nedaleč d Seljana, pridružil četi Ivana Kovačiča-Efenke, ki je bila v sestavu Zapadnodolenjskega odreda. V tej enoti je bil vse do začetka velike italijanske ofenzive, ki je četo razbila na manjše skupine. Z eno od teh se je France Lovšin, s partizanskim imenom Jure, prebil v Veliko goro v Ronkovo četo, ki je bila v sestavu Notranjskega odreda, njen komisar pa je bil Vinko Knol iz Ribnice. V drugi polovici decembra 1942 je France odšel s svojo četo v Polhograjske Dolomite. Tamkaj se je pridružila Dolomitskemu odredu. V bojih z Italijani in njihovimi domačimi oprodami na Ključu in Samotorici se je France Lovšin zelo hrabro boril s sovražniki. Zaradi tega so mu v navzočnosti njegovih sovaščanov Rada Jakina in Jožeta Kluna izrekli tudi javno pohvalo.

V januarju 1944 se je France Lovšin-Jure po krajšem počitku v Beli krajini udeležil tudi legendarnega pohoda 14. divizije na Štajersko. Dasiravno je imel na svoji partizanski poti dotlej že veliko borbenih izkušenj, saj je poldrugo leto po-

prej miniral železniško progo pri Lipovcu, sodeloval pri napadu na italijanski oklopni vlak itd., je pomenil pohod štirinajste na Štajersko tudi zanj eno najtežjih preizkušenj. Bojeval se je z Nemci na Graški gori in Paškem Kozjaku in videl na svoje oči, kako se je razplamtevala vstaja proti fašizmu in nacizmu tudi v tem delu Slovenije. S partizanskimi enotami, ki jim je pripadal in jih tudi vodil, se je hrabro boril in se vedno znašel tam kjer je bilo najhujše. Malo pred svobodo, 6. aprila 1945, je v Motniku v Tuhinjski dolini padel. Tam je tudi pokopan skupaj s šestimi soborci, ki so z njim delili vse dobro in zlo verujoč v zmago in svobodo.

FILIP MALEŠIČ-METOD



Rodil se je 7. julija 1927 v Gorenji vasi. Osnovno in meščansko šolo je obiskoval v Ribnici.

Poleti 1942 sta odšla Filipova brata Matija in France v partizane, starejša brata Ivan in Anton pa sta se zaradi okupatorjevega terorja zatekla najprej k sorodnikom na Velike Poljane, koder so ju belogardisti iz

Kompolj aretirali in poslali v internacijo. Doma so ostali poleg matere Marije sestri Marija in Ana in Lipe kot edina moška moč.

Filip Malešič je bil ves čas povezan z bratoma v partizanih in predano opravljaj zaupne naloge, ki jih je bil dobival od njiju in njihovih sodelavcev. Pogosto je odhajal na javko na dogovorjeni kraj v Mali gori, toda ob vsem tem je moral biti še kako previden, ker so družino Rusovih nadzorovali. Povezan je bil z mladinci in mladinkami iz drugih gorenjevaških partizanskih družin in z onimi, ki so se bili odločili za sodelovanje v narodnoosvobodilnem gibanju.

Po 8. septembru 1943, ko je Italija kapitulirala, je bil član Rajonskega komiteja SKOJ-a Ribnica. Pred veliko nemško ofenzivo, ki se je na območju Ribnice začela 1. novembra 1943, je odšel z rajonskimi političnimi aktivisti v ilegalo. Zaupane naloge je opravljaj sprva na rajonu Ribnica kot mladinski aktivist, pozenje pa je bil, kot se spominja njegov soborec Jaka Klun-Milan, Kovačev iz Gorenje vasi, pri Narodni zaščiti obveščevalec. Načelnik Narodne zaščite na ribniškem območju je bil v tistem času ribniški rojak Peter Šobar, ki živi zdaj v Kočevju in ki se še danes s ponosom spominja svojih pogumnih fantov.

Filip Malešič, s partizanskim imenom Metod, je imel zelo pogosto zveze z dolino, kjer je pri svojih zaupnikih — pristaših osvobodilnega gibanja — dobival pomembne podatke. Pri tem je moral opravljaj tvegane poti iz Velike gore v Ribniško dolino, oziroma v Malo goro, kamor so prihajali ljudje na sestanke. Zaradi slabega vida je bilo to zanj še posebej naporno. Še največ je delal s Kovačevim Jakom, dokler le-ta ni odšel v Belo krajino na radio-telegrafski tečaj.

Lipe je ostal na rajonu Ribnica skoraj vse do konca leta

1944, ko so vse aktiviste iz okrajev in okrožij, sposobne za boj, vključili v operativne enote — brigade in odrede. Postal je borec VIII. slovenske narodnoosvobodilne udarne brigade »Frana Levstika« in sekretar SKOJ v tej brigadi. Njegov brat France se spominja, da sta se z Lipetom zadnjikrat srečala zgodaj spomladi 1945 v Beli krajini. Lipe mu je povedal, da je brigada na pohodu proti Kolpi, da so ustaši in Nemci vdrli na osvobojeno ozemlje in da je dobila tudi Levstikova brigada nalogo, da jih morajo zaustaviti in zavrniti. »S ponosom mi je pripovedoval, kako pomembno poslanstvo opravlja brigada tisti trenutek in da je prepričan, da bodo nalogo izpolnili. Za spomin mi je izročil sliko, na kateri sta fotografirana skupaj z bratom Maticem v Semiču.«

V mesecu aprilu 1945, nekaj tednov pred osvoboditvijo, je Matija Maležič-Ciril v Beli krajini sprejel pismo. Pisal mu ga je nekdanji sekretar SKOJ 18. divizije Vlado Jurančič in mu sporočil žalostno novico, da je ugasnilo življenje Matijevega bratu Filipu, najmlajšemu partizanu iz Gorenje vasi:

Tovariš Ciril!

Sporočam Ti, da je v borbah, ki jih je vodila VIII. brigada pri Smuki v Suhi krajini, padel zadet od sovražne granate Tvoj brat Lipe.

Ob tej priliki so se stisnila srca vseh njegovih tovarišev-soborcev, saj so ga imeli vsi radi. Ni bilo borbe, da ne bi Lipe z besedo in zgledom vzpodbujal borce v boju proti kletim okupatorjem in domačim izdajalcem. Pol ure pred smrtjo je še s tovariši jurišal na Hinje, kjer so se utrdili banditi in reševal ranjence iz nevarne situacije.

Z Lipetom nismo izgubili samo dobrega sekretarja SKOJ, ampak tudi dobrega tovariša in borca.

Prejmi sožalje vseh njegovih soborcev.

* * *

Filipa Maležiča-Metoda so borci pokopali v dolinici pod cerkvijo v Smuki. Jeseni leta 1945 so ga s Kočevskega, kjer je v boju za svobodo daroval svoje življenje, star še ne osemnajst let, prepeljali domov in ga pokopali v družinskem grobu v Hrvači.

FRANCE MALEŽIČ



Rodil se je 17. junija 1924 kot prvi sin Antona Maležiča in Ivane, rojene Petek. Osnovno šolo je obiskoval v Ribnici, gimnazijo pa na ljubljanski realki. V šolskem letu 1939/40 se je vpisal na realno gimnazijo v Kočevju.

Pripadal je skupini tistih mladincev in mladink, ki so se iz Ribnice v Kočevje in nazaj vozili z vlakom. Jeseni v prvem letu okupacije je v kupeju vlaka sošolcem in sošolkam navdušeno pripovedoval o tem, kako da se v gozdovih zbira partizanska vojska, ne vedé, da spremlja njihov pomenek italijanski agent v civilu, ki je razumel tudi slovensko. Na ribniški železniški postaji so ga še istega dne — bilo je v novembru 1941 — aretirali in ga odpeljali v sodnijske zapore.

Pretepali so ga, toda tudi ob soočenju z italijanskim agentom ni ničesar priznal. Zaradi pomanjkanja dokazov so ga po nekaj dneh izpustili.

V juliju 1942 se je začela velika italijanska ofenziva proti partizanom. Ob racijah, ki jih je uprizarjala fašistična vojska, so v nedeljo, 5. julija, ko sta goreli opekarna v Ribnici in vas Bukovica, od koder so partizani nudili Italijanom odpor, mnogi gorenjevaški fantje bežali pred zasledovalci v Veliko in Malo goru. Franceta so vojaki divizije Macerata na begu ujeli. Vključili so ga v kolono prijetih prebivalcev in ga tudi med potjo proti ribniškim kasarnam surovo pretepali. Fašistične oblasti so ga za tem odpeljale v Kočevje, od tam pa v koncentracijsko taborišče v Padovo. Domov se je vrnil leta 1943.

V noči pred kapitulacijo Italije so on in še nekateri vaščani prejeli od domačih aktivistov naloge, kako naj ukrepajo ob bližnjih dogodkih, ki jih je vodstvo narodnoosvobodilnega gibanja pričakovalo, zlasti po izkrcanju zaveznikov na jugu Italije. Dan ali dva kasneje je s partizani in domačini na polju med Gorenjo vasjo in Bregom tudi on sodeloval pri razorožitvi italijanske vojske. Sprva je pripadal komandi mesta Ribnica, za tem pa je bil dodeljen komandi mesta Velike Lašče.

V Ribnico se je nekajkrat vrnil kot spremljevalec vpreg z ranjenimi borci Prešernove brigade, ki so do 19. septembra 1943 napadali belogardistično postojanko na gradu Turjak in so se zdravili v partizanski bolnišnici v ribniškem gradu. Poslednjič se je vrnil v rodno vas tedaj, ko je v Ilčevem mlinu v Goriči vasi pred partizansko profesorsko komisijo iz Kočevja opravljal izpit iz enega višjih letnikov gimnazije.

V Velikih Laščah je France Maležič dočakal tudi veliko nemško ofenzivo proti slovenski partizanski vojski. S komando mesta, političnimi ustanovami in

nekaterimi operativnimi enotami, ki so se tedaj zadrževale na tistem območju, se je umikal pred sovražnikom v gozdove Mokerca. Tamkaj ga je poslednjikrat videl tudi njegov bratranec France Malešič-Štefan, tedaj sekretar Okrajnega komiteja KPS in Okrajnega odbora Osvobodilne fronte Velike Lašče. »Ko smo v vasi Purkače nad Robom pričakovali stokrat močnejše horde hitlerjevcev,« se spominja tovariš Štefan, »se je France vedel pogumno in neomajno. V srditih bojih z Nemci je padel ob vznožju Krima blizu Tomišlja 12. novembra 1943 in je tam tudi pokopan.«

JANEZ NOSAN



Rodil se je 25. oktobra 1909. Po končani osnovni šoli se je odločil za krojaški poklic. Učil in izučil se je pri mojstru Michaelu Jerihi v Gorenji vasi, krajše obdobje pa je delal kot krojaški pomočnik tudi v Ljubljani. Vmes je hodil krošnjarit tudi na avstrijsko Tirolsko.

Janez Nosan je bil narodno zaveden in socialno čuteč človek. Že v zgodovinskem letu 1941, ko so okupatorji razkosali Jugoslavijo in z njo tudi Slovenijo, ga srečamo med privrženci idej Osvobodilne fronte.

Ko je bil tega leta ustanovljen v Gorenji vasi vaški odbor OF, je bil njegov član tudi Janez. V njegovi hiši so bili leta 1941 in 1942 sestanki organizatorjev vstaje, pogosto pa se je zadrževal pri njem v družbi Matije Maležiča, Ivana Selška in drugih voditeljev odpora tudi sekretar Okrožnega komiteja KPS Kočevje narodni heroj prof. Jože Šeško.

Poleti 1942 je Janez sešil fantom iz Gorenje vasi, ki so šli prostovoljno v partizane, kape »triglavke« s slovensko zastavico in peterokrako zvezdo. Italijani so ga v nedeljo popoldne 5. julija 1942 še z nekaterimi drugimi fanti iz Gorenje vasi odpeljali v internacijo v Italijo. Bil je v koncentracijskih taboriščih v Gonarsu, Padovi in Renicciju.

Po kapitulaciji Italije se je vrnil domov in se pridružil Tomšičevi brigadi. Med veliko nemško ofenzivo se je bojeval z njo v Brkinih, po napadu XIV. divizije na Kočevje v decembru 1943 pa so ga ujeli Nemci in ga odpeljali v Begunje na Gorenjskem. Okupatorji so ga ustrelili na gozdni jasi blizu gradu v Mengšu pri Kamniku 11. januarja 1944. Pokopan je na mestu, kjer je bil ustreljen v skupnem grobu, na spominski plošči blizu spomenika padlim — skulpturo je izdelal pokojni slovenski kipar Jakob Savinšek — sta vklesana tudi njegovo ime in priimek.

Nosanov Janez je bil delaven fant, družaben ter vedno pripravljen ljudem pomagati. Zaradi teh plemenitih lastnosti je bil med vaščani Gorenje vasi in po vsej Ribniški dolini izredno priljubljen.

STANE PETEK

Rodil se je leta 1913 v Ribnici kot sedmi otrok Ivana Petka in Marjane, rojene Gorše. Mladost je preživel na rodnem domu, neposredno pred začetkom druge svetovne vojne pa se je iz Ribnice preselil v Gorenjo

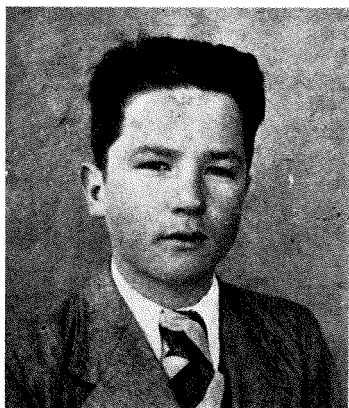


vas. Tu je kupil hišico na koncu vasi z malo zemlje iz zapuščine po Blažu Maroltu. Tudi on je v novi sredini z navdušenjem sprejemal borbeni program Osvobodilne fronte slovenskega naroda, drugoval s svojim sorodnikom Jožetom Petkom, kasneje padlim fotoreporterjem XIV. divizije in z narodnoosvobodilnemu gibanju privrženimi Gorenjevaščani in Ribničani.

Od zmeraj se je počutil proletarca, bodisi na bratovi kmetiji, kot vajenec in pomočnik pri ribniškem vrvarju Matevžu Šmalcu ali pa kot vrvar v grosupeljski tovarni »Motvoz«.

V prvih letih narodnoosvobodilnega boja je redno prebiral ilegalno literaturo in jo tako v trgu, kot po vasi, posredoval tudi svojim somišljenikom. Ob kapitulaciji Italije, ko je prišla v Ribnico XIV. divizija, je, ne da bi čakal na mobilizacijo, prostovoljno vstopil v partizansko vojsko. Gorenjevaščani in Ribničani se ga spominjajo kot strumnega zastavonošo na čelu I. slovenske narodnoosvobodilne udarne brigade Toneta Tomšiča, katere moštvo in pratež sta odhajala proti nekdanji jugoslovansko-italijanski meji. V bojih z Nemci in njihovimi oklepnicami enotami je pogumno sodeloval tudi tridesetletni Stane Petek in junaško padel blizu Rakeka »na Mihelov dan«, to je 29. septembra 1943, kot so svojcem padlega partizana sporočili kasneje njegovi preživeli bojni tovariši.

STANKO PUCELJ



Rodil se je 23. marca 1925 v Žlebiču v delavski družini. Njegov oče je bil sprva zaposlen v graščini Kosler v Ortneku, pozneje pa je rešetaril po Hrvaškem. Mati je bila šivilja. V družini je bilo več otrok. Kasneje so se iz Žlebiča preselili h Koširjevim v Breže. Svoje zemlje Puceljevi niso imeli. Oče in mati sta s težavo preživljala svojo družino, zaradi česar so morali vsi otroci že po opravljeni šoli za kruhom.

Stanko je prišel leta 1938 kot trinajstleten deček v Gorenjo vas, da bi na Živčevi domačiji pomagal pri delu. Oberstarjeva gospodinja ga je rada vzela k sebi, saj je vedela, da je iz poštene družine. V Gorenji vasi je Stanko Pucelj preživel pet let.

Po kapitulaciji Italije je vstopil v Tomšičevo brigado, preстал z njo nemško ofenzivo, v decembru 1943 pa se je bojeval z njo ob napadu na Kočevje.

V januarju 1944 se je Stanko Pucelj udeležil legendarnega pohoda 14. divizije na Štajersko. Zaradi izdaje so enoto, ki ji je pripadal tudi Stanko, spomladi leta 1944 ponoči napadli Nemci in postrelili več borcev in ranjencev. Ta tragedija v vasi Dobovje nad Ihanom je terjala 74 žrtev, ki še danes počivajo v skupnem grobu in so jim po vojni postavili lep spomenik.

Stankovi svojci in vrstniki se spominjajo, da je bil priden delavec in da je imel zelo izostren posluš za petje. Še predno je vstopil v NOV, je materi pripovedoval o svojih načrtih za življenje in tudi o tem, kako da si bodo po vojni s skupnimi močmi zgradili svojo hišo. Ta tiha Stankova želja se je Puceljevim uresničila v mnogočem tudi po njegovi zaslugi, saj brez zmagovitega narodnoosvobodilnega boja, ki je terjal toliko žrtev, ne bi bilo družbene ureditve, v kateri delovni ljudje uživajo sadove svojega dela in tudi sami odločajo o svoji usodi.

PAVEL SCHWEIGER



Rodil se je 25. junija 1923 v Gotni vasi pri Novem mestu. Kmalu po rojstvu je s starši prišel v Ribnico. Njegov oče je bil uslužbenec na sodišču. Mladost je preživel v Gorenji vasi. Po končani osnovni šoli se je vpisal na realno gimnazijo v Ljubljani. Zaradi vojne je šolanje nadaljeval na gimnaziji v Kočevju in do kapitulacije Italije končal sedmi razred.

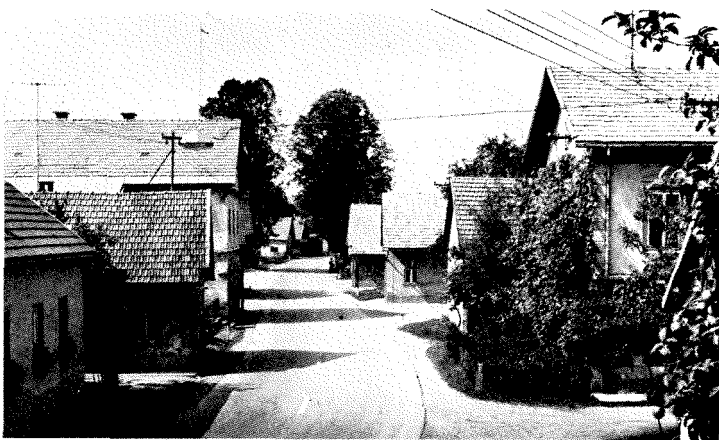
Bil je živahen, družaben fant. Že zgodaj se je vključil v krog

napredno mislečih mladincev. S svojim pogledom na svet je kmalu našel pravo mesto — mesto zavednega Slovenca, ki je do umel pomen in grozoto fašistične okupacije za našo domovino.

Že v zgodnjem obdobju okupacije je začel aktivno delovati proti sovražniku tako, da je razširjal propagandne letake, prenašal ilegalno literaturo ter zbiral opremo za prve partizane, ki so se zadrževali v gozdovih Velike in Male gore. To Pavletovo dejavnost in njegovo povezanost z mladinskimi voditelji odpora so okupatorjevi pomagači kmalu opazili. Zaradi tega so ga aretirali in na kvesturi hudo pretepali z namenom, da bi povedal, kako je organizirano osvobodilno gibanje v Ribniški dolini. Hrabro je vzdržal tudi to nasilje fašističnih oblasti. Ker od njega niso ničesar izvedeli, so ga po nekaj dneh izpustili. Pavle je za tem še vztrajneje nadaljeval delo za OF, kar je imelo za posledico, da so ga okupatorji v poletju 1942 vnovič aretirali in odpeljali v koncentracijsko taborišče v Italijo. V Ribnico se je vrnil leta 1943.

Ob kapitulaciji Italije se je z večino naprednih mladincev iz Gorenje vasi in Ribnice vključil v partizanske enote. Najprej so ga dodelili komandi mesta Ribnica. V tistem času so enote XIV. divizije bile hude boje z Nemci v Leskovi dolini in na Mašunu. Pavle je čutil dolžnost, da se z orožjem v rokah vključi v neposredno borbo s sovražniki slovenskega ljudstva in njegove svobode. Prostovoljno se je javil v prve vrste borcev — v udarni bataljon Šerčerjeve brigade. Samo še enkrat se mu je ponudila priložnost priti v Ribnico, kjer je mlajšemu bratu Francetu — ob vrnitvi na bojišče pa še gorenjevaškim mladincem in mladinkam v prikolicah motornega kolesa sedel — pripovedoval o srditih in junaških bojih Šerčerjeve brigade.

Med nemško ofenzivo proti slovenski narodnoosvobodilni vojski je v spopadih s sovražnikom padel v Tatrah v Brkinih na Primorskem in je tam tudi pokopan. Vest o smrti Pavla Schweigerja je globoko odjeknila v srcih njegove družine, med številnimi njegovimi vrstniki, sošolci, znanci in prijatelji.



**UDELEŽENCI NARODNOOSVOBODILNE VOJNE
IZ GORENJE VASI PRI RIBNICI
1941—1945**

NOSILCI PARTIZANSKE SPOMENICE 1941:

MALEŽIČ MATIJA-CIRIL	1916
SELŠEK IVAN	1909—1949

BORCI OD LETA 1942:

ILC IVAN-ŠPAN	1913—1942
ILC STANE-KRIŠTOF	1920—1944
JAKIN RADO	1924
KLUN JOŽE-PAVLE	1924
KORDIŠ ANDREJ	1922—1942
LOVŠIN FRANCE-JURE	1909—1945
MALEŠIČ FRANCE-KOSTJA-ŠTEFAN	1921
MAROLT FRANCE-DANE	1924
VESEL ANTON	1909

BORCI OD LETA 1943:

DROBNIČ IVAN	1913
ILC ANA-ŽARA	1925—1945
ILC IVAN	1919—1944
KLAVS STANE	1907
KLUN FRANCE	1923
KLUN IGNAC-NACE	1922—1944
KLUN JAKOB-MILAN	1926
KLUN JANEZ	1927—1945
KLUN KAROL-MARKO	1926—1944
KRANJC VILKO	1912
KROMAR FRANCE	1924
KULHAVY FRANTIŠEK	1895—1944
LOVŠIN ALOJZ	1896—1976
LOVŠIN ALOJZ	1911
MALEŠIČ FILIP-METOD	1927—1945
MALEŽIČ FRANCE	1924—1943
NOSAN JANEZ	1909—1944
NOSAN MAKS	1916
PETEK STANE	1913—1943
PONIKVAR JOŽE	1903
PUCELJ STANKO	1925—1944
RADIČ PETER	1909—1961
SCHWEIGER PAVEL	1923—1943
SELŠEK JOŽE	1917
ŠEGA ANTON	1924
ŠTUPICA STANE	1919—1964
TANKO JOŽE	1908
ZAJC ANDREJ	1912

**ZAPORNIKI IN INTERNIRANCI
IZ GORENJE VASI
1941—1945**

DROBNIČ JANEZ	1886—1973
DROBNIČ MARIJA	1893—1959
DROBNIČ MARIJA	1914
ILC ANA	1925—1945
ILC MARIJA	1917
ILC URŠULA	1888—1976
JORDAN MILKA	1928
KLAVS TINA	1910
KLUN FRANCE	1931
KLUN IGNAC	1892
KLUN JANEZ	1927
KLUN MARIJA	1898—1973
KLUN ANGELA	1901
KLUN JAKOB	1926
KLUN JANEZ	1928
KLUN KAROL	1896—1972
KLUN KAROL	1926—1944
KULHAVY FRANTIŠEK	1895—1944
KUPLJENIK FRANCE	1898—1977
LESAR MATIJA	1907
LOŽAR IVAN	1901—1977
MALEŽIČ ANA	1928
MALEŽIČ ANTON	1911
MALEŽIČ IVAN	1910—1946
MALEŽIČ MARIJA	1890—1972
MALEŽIČ MARIJA	1919
MALEŽIČ FRANCE	1924—1943
MAROLT ANTON	1870—1961
MAROLT MARIJA	1882—1969
MAROLT FRANCKA	1927
MAROLT MARIJA	1925
MAROLT NEŽA	1897
MIHELIČ ALOJZ	1908—1976
MIHELIČ ANTON	1912
NOSAN ANTON	1906
NOSAN JANEZ	1909—1944
NOSAN MAKS	1916
RADIČ PETER	1909—1961
SCHWEIGER PAVEL	1923—1943
SELŠEK IVAN	1909—1949
SELŠEK JOŽE	1917
ŠTUPICA MATIJA	1913
ŠTUPICA NEŽKA	1915
ŠTUPICA STANE	1919—1964
TANKO JOŽE	1908
VANIČ ANICA	1908
VANIČ LADO	1901
ZABUKOVEC RUDOLF	1910
ZAJC ANTON	1909
ZAJC MARIJA	1887—1967

Maležič Mattia, al nome partigiano di Ciril, capo di banda partigiana in questa zona,

Maležič Franc-Kostja

Marolt Franc

Lovšin Franc

Ilc Stanco

Klun Jože

sono i nominativi di partigiani tutt' ora alla machina che hanno la residenza a Gorenja vas.

Dagli elementi di questa formazione dalle famiglie e da quelli abitanti, che sono nostri fantori, si chiede la sussistenza, che a queste famiglie che nella totalità dei casi sono, oltre ad avere i componenti b. c. favoreggiatrici di partigiani vengono confiscati i beni e dati a quelle famiglie dei militi che sono stati saccheggiati da bande di b. c. Questo servirebbe non poco a rialzare il morale di codesti militi privati delle cose necessarie alla vita delle proprie famiglie.

SLOVENSKI PREVOD

Poveljstvu R. 52° Rgt. Itr. »Alpini«

Vojna pošta 100

Informacija o lokalni formaciji. Sporoča se imenovanemu poveljstvu, da so

Maležič Matija, s partizanskim imenom Ciril, vodja partizanske bande na tem področju,

Maležič Franc, s partizanskim imenom Kostja,

Marolt Franc

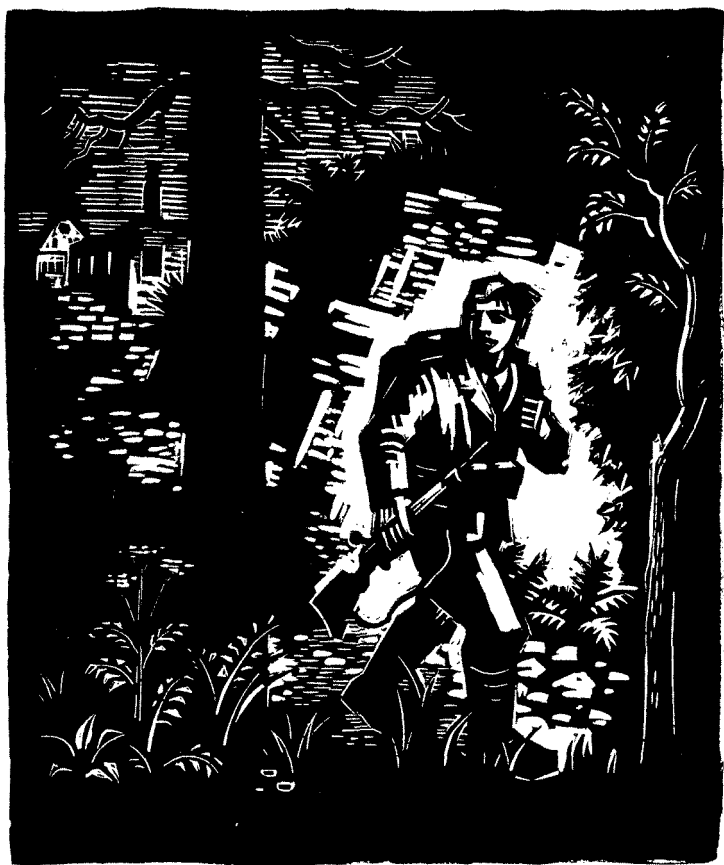
Lovšin Franc

Ilc Stanko

Klun Jože

imena partizanov, ki še vedno delujejo in ki so doma iz Gorenje vasi.

Na podlagi gornjih podatkov se znova in znova prosi, da se zapleni imetje družinam, ki imajo svojce v partizanih ali sodelujejo z njimi. Zaplenjeno premoženje naj se razdeli med družine naših vojaških sodelavcev, ki so bile oropane od komunističnih band. To bi nemalo dvignilo moralo tistih civilnih vojakov, katerim družinam so bile odvzete stvari, potrebne za življenje.



Uurin

Fr. Mikeli

**ODBOR ZA POSTAVITEV SPOMINSKEGA OBELEŽJA
PADLIM BORCEM NARODNOOSVOBODILNE VOJNE
IZ GORENJE VASI
PRI KRAJEVNEM ODBORU ZVEZE BORCEV
NOV RIBNICA**

**IZREKA ZAHVALO VSEM, KI SO PRIPOMOGLI K URESNIČITVI
TEGA SPOMENIKA IN K IZIDU SPOMINSKEGA ZBORNIKA »GO-
RENJA VAS PRI RIBNICI NA DOLENJSKEM V NARODNOOSVO-
BODILNEM BOJU 1941—1945«.**

**ŠE POSEBEJ SE ODBOR ZAHVALJUJE DIPL. ING. ARCH. MILANU
MIHeliču, ki je izdelal načrt za postavitve spomenika
ter nekdanjim udeležencem NOB, zapornikom, internir-
rancem, občanom, podjetjem in ustanovam, ki so zanj
prispevali denarna sredstva ali prostovoljno delo**

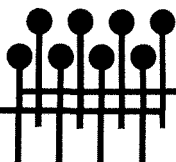


SLOVENIJALES

LJUBLJANA

SLOVENIJALES vam pomaga
pri gradnji

Za gradnjo hiše ves potrebni
gradbeni material dobite na
enem mestu



RIBNIŠKI OKTET

61000 Ljubljana, Dolenjska cesta 145/F • Telefon: 22-848 • Jugoslavija



**»DONIT« KEMIČNA INDUSTRIJA
MEDVODE**

LJUBLJANA, TEL. (061) 71 106 - TELEX 31 365 YU TESNIT

PREDSTAVNIŠTVO: BEOGRAD, KNEZ MIHAJLOVA 45/I, TELEFON: (011),
TELEX: 11-627

PROIZVODNI PROGRAM: TEHNIČNI LAMINATI, ELEKTROINSTALACIJSKI VOZLI
EIV 2400, RAZDELILNE OMARICE, TESNIT, TESNILNI MATERIALI, TESNILA,
TESNILKA FILTRI, DONIT LEPILA, BOROFEN SINTETIČNE SMOLE, FENOLIT
MASE ZA STISKANJE, ODPRESKI, ŽIČNE IN PLASTIČNE MREŽE

INTERTRADE

podjetje za mednarodno trgovino, n. sol. o.

Sedež podjetja: LJUBLJANA, Moša Pijadejeva 29

TOZD ZASTOPSTVO IBM, n. sub. o.

generalni zastopnik firme IBM za SFRJ

TOZD TRGOVINA, n. sub. o.

uvoz-izvoz, mednarodno trgovinsko posredovanje, notranja trgovina z lastnimi prodajalnami INTERSHOP in JOCKEYSHOP

Predstavništva v tujini:

Bogota, Cairo, Praga, Warszawa, Bratislava, New York, New Delhi, Calcutta, Madras, Bombay, Sofija

TOZD ZASTOPSTVO TUJIH FIRM, n. sub. o.

zastopnik za več deset renomiranih firm za Jugoslavijo



»**MELAMIN**« Kemična tovarna
Kočevje

priporoča cenjenim kupcem svoje izdelke.

KEMIČNA INDUSTRIJA MEDVODE

DONIT

TOZD TOVARNA ŽIČNIH IN PLASTIČNIH
TKANIN
SODRAŽICA

Za rešitev vaših stanovanjskih problemov
varčujte pri **STANOVANJSKI KOMUNALNI
BANKI**, Ljubljana, Šubičeva 2

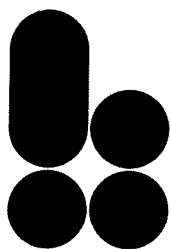
KMETIJSKA ZADRUGA RIBNICA



YUGOTOURS

Potovalna agencija podjetja Generalexport

**POTUJTE Z YUGOTOURSOM V RUSIJO, ŠPANIJO,
GRČIJO IN NA POČITNICE PO SREDOZEMLJU**



belinka

tovarna kemičnih izdelkov

61001 Ljubljana
poštni predal 5-l
telefon h. c. 061 / 314 177
telex 31 260 yu bel
telegram Belinka Ljubljana
žel. postaja Ljubljana-Moste

PROIZVODNI PROGRAM:

natrijev perborat, tehnični

vodikov peroksid: tehnični, medicinski,
pro analysi

demineralizirana voda

beli, belilo za strojno in ročno pranje

sadolin px-65, sredstvo za zaščito in
oplemenitenje lesa

belinka blesk, čistilo in loščilo za keramiko,
marmor in umetni kamen

belinka epal, oddelilno sredstvo za kovine
opaže in opaže iz trdega lesa

belinka bomal, oddelilno sredstvo za opaže
iz mehkega lesa

perkarbamid

kalium persulfat, puris

amonium persulfat, puris

dekorativna

LJUBLJANA, CELOVŠKA 280

Ustanovljena 1919

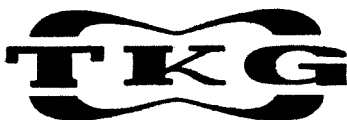
Telefon: 554-241 — Telex: 31305 yu dekor — Telegram: Dekorativna

Proizvaja:

- sodobne in stilne, listne, jaquardske in lasaste pohištvene tkanine,
- dekorativne tkanine,
- enobarvne in tiskane pohištvene jerseje,
- posteljna pregrinjala,
- ročno tkane volnene tapiserije,
- ročno tkane gobelinske in vozličaste preproge,
- okrasne blazine, pregrinjala, prtiče.

Prodaja po tovarniških cenah v industrijski prodajalni, Ljubljana — Celovška cesta 280. Odprto od 8. do 19. ure, sobota od 8. do 13. ure.

Strokovni nasveti — avtobus št. 1 in 8. Parkirni prostor.



TOVARNA KOVINSKE GALANTERIJE

LJUBLJANA, n. sol. o.

61001 LJUBLJANA, TOLSTOJEVA 44

TELEFON: (061) 342-261

POŠTNI PREDAL 28

TEKOČI RAČUN 50102-601-20192

**Izdeluje kovinske izdelke za industrijo,
obrt in široko potrošnjo**

Ljubljanske mlekarne

**DELOVNA ORGANIZACIJA ZA KMETIJSTVO, ŽIVILSKO
INDUSTRIJO, TRGOVINO, IZVOZ-UVOZ**

LJUBLJANA
TOLSTOJEVA 63, o. sol. o.

telefon h. c. 341-261
telegram: mlekarne ljubljana
tekoči račun: 50102-601-20348
telex: yu mlek 31-649

**TOZD PROIZVODNJA
LJUBLJANA, TOLSTOJEVA 63**

Trgovsko podjetje »KURIVOPRODAJA«

- gradbeni material
- kurjava
- lesni izdelki

Se priporočamo.

»ENERGOINVEST«

Tovarna transformatorjev p. o. Črnuče proizvaja močnostne transformatorje vseh moči in napetosti z regulacijo pod bremenom in brez bremena, specialne transformatorje, transformatorje za elektro vleko.



LJUBLJANA
POSLOVNA ENOTA RIBNICA



lesnina

PROIZVODNO IN TRGOVSKO PODJETJE Z LESOM, LESNIMI IZDELKI IN POHISTVOM,
N. SOL. O. LJUBLJANA, TITOVA 51

POHISTVO, STANOVANJSKA OPREMA, STILNO POHISTVO, KOSOVNO IN DOPOLNILNO
POHISTVO, TALNE OBLIGE, BELA TEHNIKA, SVETLOBNA TELESA IN DODATNA
STANOVANJSKA OPREMA

OPREMA HOTELOV, TURISTIČNIH OBJEKTOV, VZGOJNO VARSTVENIH USTANOV, ŠOL,
BOLNISNIC, ELEKTRONSKIH CENTROV, LETALISKIH STAVB IN DRUGIH OBJEKTOV

SLAŠČIČARNA RIBNICA
ISENI ISEN in ISENI MUSTAFA
RIBNICA, ŠEŠKOVA 44

BRIVEC-FRIZER
ŠULENTIČ TOMAŽ
RIBNICA, GORENJSKA C. 2

GOSTILNA »PRI CENETU«
PODBOJ ANDREJ
RIBNICA NA DOLENJSKEM

CVETLIČARNA
MODIC NEVENKA
RIBNICA, ŠEŠKOVA 31

GOSTILNA MIHELIČ ANGELA
RIBNICA, ŠEŠKOVA 32

PEKARNA
DJORDJEVSKI PETKO
RIBNICA NA DOLENJSKEM

Delikatesa

TRGOVSKO PODJETJE
LJUBLJANA
VEDNO SVEŽA IN AROMATIČNA KAVA



Združeno kmetijsko gozdarsko podjetje Kočevje

**AVTO-MOTO TOURING
KLUB**

LJUBLJANA, DALMATINOVA 6/a



**INDUSTRIJA STAVBNEGA POHIŠTVA
RIBNICA**

Maloprodaja tel. (061) 87-212

OKNA:

**VEZANA OKNA
KLASIČNA OKNA
POLKNA**

VRATA:

**SOBNA VRATA
VHODNA VRATA
GARAŽNA VRATA**



LJUBLJANA, Titova 77
tel. 315 955, telex 31248

DO ASTRA — VELETRGOVINA
DO ASTRA — MALOPRODAJA
DO ASTRA — ZUNANJA TRGOVINA
DO ASTRA — ELEKTRONSKI CENTER
DO ASTRA — STORITVE



priporoča zavese VELANA

ki jih ugodno kupite v
industrijski prodajalni VELANA
v Ljubljani na Šmartinski cesti 52



**RIBNIŠKA KOVINSKA INDUSTRIJA,
RIBNICA NA DOLENJSKEM**

Telefon: direktor — 87-040, komerciala —
87-132, tehnični vodja — 87-147, centrala —
87-146, Telex: yu riko 31482

PROIZVAJA:

- mehanizacijo za zimsko čiščenje cest in letališč
- opremo za letališča
- traktorske priključke
- hidravlične stiskalnice

veta tapete vevče
veta tapete vev
veta tapete v
veta tapet
veta ta
veta

PAPIRNICA VEVČE, 61260 LJUBLJANA-POLJE

k
veta
tapetam
veta
lepilo

SLOVENIJALES-ŽIČNICA

TOZD — proizvodnja zračne in
procesne tehnike

PROIZVAJA

Sušilnice za vse vrste lesa

Predsušilnice

Stene za lakiranje

Naprave za dovod svežega zraka

RIBNICA

Opekarska 6

tel. 87-154

GOSTILNA »PRI PILDERJU«

PELC ALBIN

Ribnica na Dolenjskem



JUGOTEHNIKA

trgovsko podjetje s tehničnim materialom
Ljubljana, n.sol.o., Ljubljana, Pod trančo 2

FOTO ATELJE
DRAGO IN JOŽICA MOHAR
Ribnica na Dolenjskem

DES-LJUBLJANA
ELEKTRO-KOČEVJE

AMD Ribnica

OBRTNO PODJETJE
RIBNICA

JUGOTEKSTIL »ONA - ON«
RIBNICA NA DOLENJSKEM

TEKSTIL proizvodno in trgovsko podjetje Ljubljana
TOZD GALANT Ljubljana

Proizvajamo: damske, dekliške, moške in otroške torbice, damske in moške pasove, potovalke, aktovke in mape, šolske torbice, razno drobno usnjeno galanterijo: listnice, denarnice, etuije.

TOKO — DOMŽALE

Kulturna skupnost Ribnica
Skupščina občine Ribnica



medex

EXPORT — IMPORT
Ljubljana, Miklošičeva 30
YUGOSLAVIA

**Čebelji panj — najstarejša
lekarna narave**

Prepričajte se sami o
učinkovitosti preparatov

Z rednim uživanjem boste krepili
celotni organizem vašega telesa

Priporočamo:

Apifit — krategus

Apikompleks

Apilecitin

Mojca — Kekec — medeni namaz

Propolis — tinktura

Za prijeten počitek — kozarček kranjske medice!

Časopisno založniško
podjetje

Kmečki glas

Ljubljana, Miklošičeva 4

Zavarovalna skupnost

TRIGLAV

območna skupnost Ljubljana

Tovarna SUKNO Zapuže

TOZD JURJEVICA

ZAVOD ZA TEHNIČNO IZOBRAŽEVANJE LJUBLJANA, Langusova 21, tel. 22-270

IZVAJA:

- izobraževanje ob delu za opravljanje del in nalog vodje skupin, delovodje, tehnologa, normirca, kontrolorja, strojnega embalerja, kozmetičarke ipd.;
- seminarje za tehnične in druge strokovne kadre na področju pnevmatike, hidravlike, vzdrževanja strojev in naprav, komercialnega poslovanja; izobraževanje za inovacijsko dejavnost;
- tečaje za specializirane delavce: voznik viličarja, upravljalec delovnih naprav, kurjač nizkotlačnih kotlov, telefonist;
- pripravljalne seminarje in izpite za tehnične kadre, ki projektirajo, pripravljajo tehn. dokumentacijo in vodijo gradnjo objektov ter vgrajevanje ind. opreme;
- izobraževanje vezano na zakonske predpise: varstvo pri delu, higienski minimum.

PRIPOROČAMO SE ZA SODELOVANJE!



Na vseh naših bencinskih
servisih boste hitro
in solidno postreženi.

Poleg goriv in maziv vam
nudimo tudi avtomobilsko
opremo, gume, orodje,
nadomestne dele,
avtokozmetiko in drugo.

PRIPOROČAMO SE ZA OBISK



založba mladinska knjiga

vas vabi na branje

HUDI ČASI — VEDRO ČELO

Knjiga prinaša bogat izbor prigod, anekdot in domislic iz NOB. Vesele pripovedi so svojevrstno pričevanje o težavnih okoliščinah in o ljudeh, ki niso klonili. Saj je smeh ena izmed bistvenih značilnosti samozavesti, kakor se kaže tudi v teh kratkih zgodbah in domislicah, ki so se iskrile v premorih med bitkami in akcijami. Knjiga je vezana v platno, šteje 614 strani in stane 179 din.

Tone Svetina — Štefan Planinc

UKANA — SLIKANICA

Svetinova trilogija o partizanskih bojih na Gorenjskem, eno slovenskih najbolj branih del, je zdaj kot slikanica dostopna tako mladim kot odraslim bralcem. Umetniško dovršene podobe akademskega slikarja Štefana Planinca v tej knjigi s presenetljivo doslednostjo ponazorujejo in dopolnjujejo mogočen mozaik vojnih dogodkov, človeških usod in značajev. Knjiga velikega formata obsega 420 strani, vsebuje 1668 ilustracij in stane 318 din.

Obe knjigi, kakor tudi vse druge naše izdaje, lahko kupite v vseh knjigarnah, lahko pa jih tudi naročite pri založniških in šolskih poverjenikih, ali pa neposredno pri Založbi Mladinska knjiga, 61000 Ljubljana, Titova 3, Prodaja po pošti.

ELEKTROTEHNA

n. sol. o.

trgovsko, izvozno, uvozno in proizvodno podjetje

61001 LJUBLJANA, Titova 51

telefon: 320 241; telex: 31130, 31184 YU ETEHNA

**Z B O R N I K
G O R E N J A V A S
P R I R I B N I C I N A D O L E N J S K E M
V N A R O D N O O S V O B O D I L N E M B O J U
1 9 4 1 — 1 9 4 5**

Izdal

ODBOR ZA POSTAVITEV SPOMINSKEGA OBELEŽJA
PADLIM BORCEM NOV IZ GORENJE VASI
PRI KRAJEVNEM ODBORU ZZB NOV RIBNICA

Predsednik
FRANCE MALEŠIČ, dipl. ing.

Uredil uredniški odbor

Odgovorni urednik
MATIJA A. MALEŽIČ

Založba
ČZP »KMEČKI GLAS«

Zanj
ZMAGO ZAKRAJŠEK

Tehnični urednik
MITJA MÜLLER

TISKARNA LJUBLJANA

**RIBNICA NA DOLENJSKEM
1978**

